

TÖTUM JA ELÄMÄ

KÜLÖNKIADAS

224

111

01-10

A pedagógus

AZ EMBERI LELKEK MÉRNÖKE

de valóban az-e, az lesz-e, azzá tud-e lenni? Nagyon érdekes megfigyelni azt a jelenséget, hogy ebben az országban, mindenki annyira ért /sokkal jobban, mint maga a pedagógus/ a pedagógiához, a neveléshez, a tanításhoz. Ha valaki hallgatja a rádiót vagy nézi a TV-t, általában a pedagógus és az iskola van teritéken. Csak azt nem értem, hogy ha mindenki olyan okos, és annyira tudja, hogy mit kell, illetve kellene tennie, tanítania a tanítónak, akkor miért mégis az iskolába, napközibe, óvodába lökik be a gyereket, ha csak egy mód van rá, miért nem foglalkoznak vele otthon a családban?

Könnyű a pedagógus munkáját ócsárolni, de arra miért nem gondolnak, hogy gyermekük életében övék, a szülőké, a családé a döntő szerep? Jó lenne, ha elgondolkoznának azon, hogy a pedagógus nem 8 óra monoton, robot munkát végez, hanem a lélekkel, a különböző személyiségekkel van állandó kapcsolatban. Azt is érdemes fontolóra venni, hogy a tanító egyre több időt kénytelen eltölteni az iskola falai között, mert a gyerekek szülei géemkáznak, az un. második gazdaságban dolgoznak egész nap. Az óvónő, a tanító egy pillanatra sem lazíthat, állandóan a megbecsülendő értékeket /pl. szép, helyes és választékos beszédet, fegyelmezettséget stb./ kell mutatnia. Este hazamegy s otthon még példás családanyát, jó feleséget kell alakítania. /Léven a pedagógusok többsége nő./

Ennyi munkáért egyáltalán nincs megfizetve, jutalmazva. Elég, ha csak a havi átlagkeresetre, lakásviszonyokra gondolunk. Ráadásul állandóan kritizálják olyanok, akik talán még a saját szakmájukat sem ismerik igazán. Tudtommal más országokban az értelmiségnek nagyobb szerepet, szabad teret biztosítanak, megbecsülik, elismerik. Nálunk ez miért nincs így? S ezek után csodálkoznak sokan, hogy a leendő pedagógusok nagy hányada nem óhajt a szakmájában dolgozni... Ideje lenne már nemcsak beszélni / mert azt a legkönnyebb és azt mindig lehet /, hanem tenni is valamit a pedagógusokért!

Tóth T.

Jövők sötét!

Jövők a tét! - szokásos demagóg szöveg?

A KISZ új programmal állt elő.

Állásfoglalása szerint hazánk gazdasági nehézségeinek megoldásában kéri alkotó részvételünket, az enyémet, a tiédet, a miénket. Azt akarják elérni, hogy mind az egyéni, mind a csoportos szemléleti és cselekvési egységnek, a véleménynyilvánításnak, a kiállításnak fokozott jelentősége legyen.

Ez mind igen szép gondolat, de csak gondolat. Ahhoz, hogy ez mind valósággá váljék, az egész társadalom mentalitását, felfogását, gazdaságát, politikáját kellene megváltoztatnunk, méghozzá igen mélyen. Szükséges lenne korlátozni a hatalommal való visszaélést, fontos lenne megszüntetni a bürokráciát, a megvesztegetést és még sok más akadályozó tényezőt...

Az embereket beszélni kell tanítani.

Hagyni kell, hogy kinyissák a szájukat és őszintén mondják meg, hívják fel a figyelmet a sokszor fájó, kényes hibákra. Hiszen nálunk szocializmus van, és ennek egyik alkotó eleme a demokrácia, a szocialista demokrácia - vagy nem?

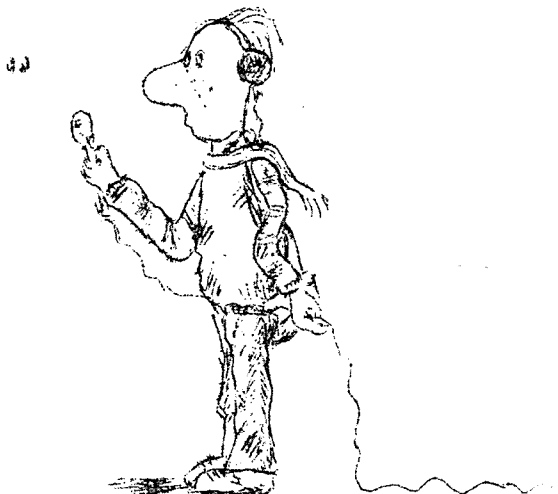
Hogy fogja ezeket elérni a KISZ? Nem tudom. Ekkora programhoz véleményem szerint nem elég csakis a KISZ. Talán, akkor sikerülne ez az ujítás, ha az állam és a párt is komolyan, egységesen bekapcsolódna?! Persze ez sok magas beosztású tisztviselő hatáskörét, hatalmát alaposan megnyitná. Márpedig ki az, aki saját maga alatt vágja a fát?

Végül is úgy gondolom, hogy ideje lenne már a tényleges demokráciának teret engedni, ha ki akarunk lábalni ebből a gazdasági, politikai káoszából. Próbáljuk meg a KISZ-nek ebből az átlagtól eltérő kiadványából az igazán értelmes és életképes feladatokat kiválasztani.

Tóth T.

Tényleg sötét?

- Tisztelt Jövő Ur, azt monják Önről, hogy sötét. Igaz ez?
- Még hogy sötét?! Ezt kikérem magamnak!
- Legfeljebb homályos. De, hogy sötét?! Miféle rágalom ez? Ez alaptalan feltevés. A KISZ egyértelműen kifejti Jövőnk a tét c. kiadványában, hogy jövőnk egyáltalán nem sötét. Aki ezt állítja, az reakciós, népellenség, a kapitalizmus szekértolója, imperialista bérenc. Ezt a sok szép jelzőt még az ötvenes években tanultam, amikor engem építgettek. Akkor bezzeg senki sem mondta, hogy sötét vagyok. Épp ellenkezőleg, fényesnek neveztek. Mindenki hitt bennem, vagy ha nem, hát úgy tett. De hagyjuk a multat. Illetve ne hagyjuk! A multat miért nem kérdezi? Az bezzeg sötét volt, mint az éjszaka. Engem lehet bántani, a multat nem?
- De az a bizonyos sötét mult is jövőnek számított valamikor, nem?
- Most mit lovagol a szavakon? Kukacoskodni jött ide, vagy riportot készíteni? Most jut eszembe, hogy formálóm, a KISZ megkérdezése nélkül én nem is nyilatkozhatom. De, hogy lássa, kivel van dolga, ha már az interjuból nem lesz semmi, a kedvenc mesémet elmondom magának: Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy ifjusági szövetség. Ez a szövetség hosszú tengés-lengés után úgy döntött, hogy megújul. Jövőnkkel kapcsolatban egy felhívást tett közzé, különböző kiadványokkal próbálta megvilágítani a helyzetet, mozgósította a fiatalságot, és ezzel nagy mértékben előmozdította a rendszer építését. Szép volt, mese volt, talán igaz sem volt.

H. M.

/:CÍM NÉLKÜL/

Mindig mindig mindig más
csak a lélektelen magány
a fokozatos elmulás
a néma odébbállás
elviselni az elviselhetetlent
megtűrni a tűrhetetlent
belehalni százszor mi egyszer fáj
És én csak hallgatók...

Kisbalázs

Mi, énekesek!

A legkappanhangubbak, a legbotfülübbek, zeneileg a leganal-
fabétábbak, a KI NYER MA? - szégyenei, de min. a Rózsa Gyu-
ri érdemőren büszke tulajdonosai lennénk, ha nem lenne a
hét minden keddjön és csütörtökén szakkollégiumunk értel-
me, rövid életünk egyre hosszabb célja, az énekkar.

Tizenöt óra nulla nulla perc.

Vérszagra gyilunk, mint az éji vad. Hegérkeznek kis rövid-
látó hangyáink, maguk után huzva Ariadne fonalát és csend-
ben /a kesztyű kisujjában/ békésen kötögetnek.

És akkor Csiri biri zabszalma. Belép karénekekünk Édesany-
ja! /Mert anya csak egy van!/
MÁ-MÉ-MI-MÓ-MU - Ez nem kifejezetten artikulációs gyakor-
lat és nem is tehénbögés, csak a kezdés. A kottán egymás
után lövik magukat fejbe a fordított nyolcadok. /Még mi
nem./ Most mindenki - virtuozitásának megfelelően -
elképzel egy lá-pentatont. Egyesek képzelete minden lehet-
séges variációt felülmul. De lassan azt is Elfújja a szél...
mint a dalunk. A zene: matematika. Az eldugott gombolya-
gok száma egyenesen arányos a Tanárnő pupillatágulásának
gyakoriságával.

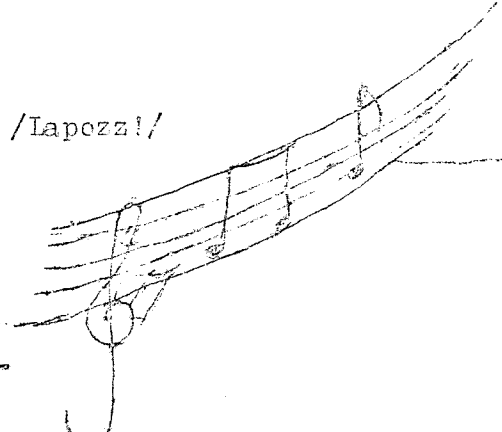
Hogyan mondjuk el neked, amit még kiénekelni sem lehet?

Lehet, hogy holnap kibuksz a sorból. Lehet, hogy még ma,
nem tudhatod, hogy miért Neked írja a dalt, s Neked éneke-
lek.

És álmunkban jön a metronóm, mögötte a szerelvény, olda-
lán a jelvény: 220 V - felett észre sem veszed és elment az
eszed - a hangod után.

Végző visszaszámlálás. Utolsókat rugjuk - az előttünk álló
hátába /ez az első sor hátránya/.

"Ma néni ma néni"
HI HI HI JAHAAAAHA-
ha

/Lapozz!/

Kedvencünk a női karra /és légkalapácsra/ irott /mű/,
mivel ki kell vágni a magas é-t, ha arra sor kerül, nótá-
zunk és Botorkálunk rendületlenül +/-meg/ lendületlenül.

A szünetben, amely a szellemi és fizikai degenerálódást
segíti elő, néhány tevékeny tag a magyarvándort és az ak-
robatikus leugrást próbálja a Börsendorfer tetejéről, a-
hogy azt annak idején Zirzen Janka néni tette.

A második órában: Mély erdőn ibolyavirág. Igyekszünk elrej-
tőzni, mint a borókaág. De! "Nem rejtőzhetsz el, a radar Rád
figyel."

A mezzón már egy fél dl szatmári szilva sem segíthet. Egye-
sek ilyenkor jönnek rá, hogy a legszurósabb rózsabokorba'
jöttek a világra. Akad, aki már visszakivánczik. S van
olyan ember, akit vissza is küldenek.

Esteledik. Van akit már feltűzel a lelkesedés lángja. Ki-
nézünk az ablakon. Még egy perc és válunk. De nem engednek
el könnyen, szemünkbe néznek, s pakoljuk a székeket.

Szemében könnyek. Tán haragszik ránk?

Ám a hangvilláját közébe véve kimegy, s mi felnézünk az
égre VÉGE?

I. E

Kis János

Vignettanyaló szájjal fogtam mindenhez.

Tanulj! Kis zsebpénz.

Elvégeztem! Kis fizetés, kis lakás, kis család.

Kis, kis, kis, kis,.....!

És én csak egy vagyok a kis-ek közül.

L. Gy.

Sirató

Mondd, mit is érthet az ember e szürke világból, kintől
s széttört álmoktól keseredve, zokogva, ha eljön,
mint bűsz képmutató-megváltó: régi szerelme?

Sört iszik, áfonya izt köpköd, dideregve tekint szét:
nézi a semmibe hulló vágyai ritka türelmét,
nézi a szentek homlokain, mint gyűlnek a ráncok,

s érzi nyakában a másnapos-álmos pengeszilánkot.

ági

Örvényben

Mi az mi bennem forr, zuhog
- meg nem nevezhetem.
Miatta szorul a torkom oly szűkké,
hogy se szó, se se hang
fel nem törik, ki nem bukik;
csak két szemem párás, folytott,
tompá fénye mutatja neked,
- ha nézed e két gőzölgő kutat, -
hogy csurig tölt a vágy:
szükségletként nyujtani feléd
e két kézből az ént;
s ha látod mint feszül
a bőr az izmok nyomán kemény arcomon,
annak tanulja az,
hogy elbeszélni még nem tudom,
hogy mindenemmé szeretnélek tenni,
azzá, aki még nem tudom volt.
Lendületem, mint a szeptemberi ár
forgóba sodor, nézd,
oly forgóba perditett a hangod,
honnan önerőmből nem,
szabadulni nem is akarhatok.
De vess, vess messzire
magadtól, mint a vitzölcsér teszi
a belékerült gazzal,
ha lesz, ha van oly hordalék,
mit nagyobb kedved lenne
a mélybe magaddal rántani,
s örök időig véle forgani.

- Geda -

Vágy

80 éves koromban
Szeretnék!
2 éves kisgyermek lenni.

Részeg mámorban
Szeretnék!
Józan lenni.

Kritikus világban
Szeretnék!
Szabadon írni.

Szürke emberek között
Szeretnék!
Színfolt lenni.

A Vágy
Szeretnék!
Szeretni.

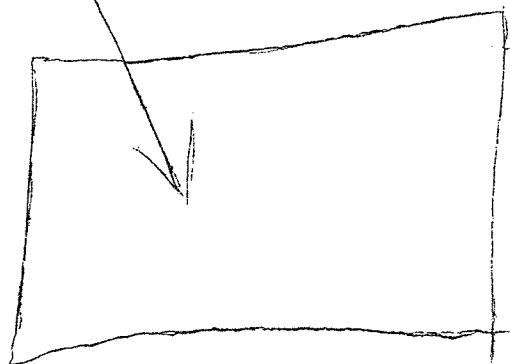
Radíró

Piszkos, fekete, mocskos,
de Töröl.
Ez a piszkos, fekete, mocskos
gumitalálmány azonban
Valamit nem tud törölni.
Téged!

L. Gy.

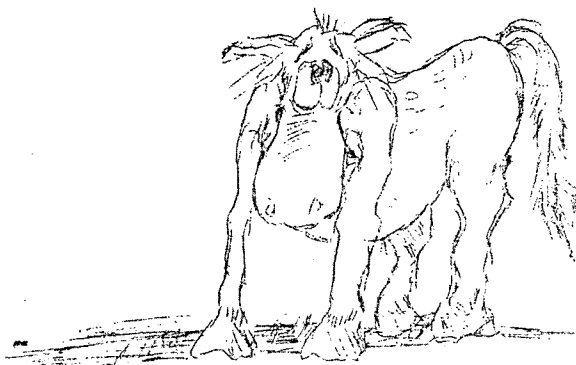
E Z I T T A R E K L Á M H E L Y E

A KERÉKPÁRT ITT HIRDETNE
HA SZÜKSÉGE LENNE RÁ...

A magyar néphez

Keresztanyám, ki vagy a mennyekben és mindazok, akiket sirba vittem. Itt vagyok a hatalmas sportcsarnokban, és a frász áll belém, mert napok óta árad a nép, s a hóakadály se akadály. Én itt állok rabságban, nagy művészetem rabságában és a nagy üzletet szimatoló - ám "valutaszegény" szervezők karmai között. Állok a fényözönben, és a nézők nézik, mit jelent tiz évvel öregebben, fésületlenül, és romantikus rokolyák nélkül pislogni a kamerákba, nevetni meg már kinomban sem merek, mert az első megszólaláskor mind azt kérdezte, tán beteg vagyok, ebben az európai télben. Mit tegyek, ha ilyen varju hangom van? Nem olyan szép, de azt hiszik, hogy detreannamáriás suttogásokat kapnak dollár nélkül, ingyen? Keresztanyám, ha feltámadna, de még égi tapasztalatai után se hinné, milyen tündérien butyuta ország ez. Szeretnek, hát szeretnek, de hogy ilyen gazdasági helyzet mellett össze akarják kaparni azt a rengeteg pénzt, amit Leoncio az a ... /de hisz ki nem mondanám keresztanyámnak, hiszen mégis csak a fia/, de tény, hogy szentelenül sokat kér értem. S erre ezek a magyarok! "Ha majd minden rabszolganép ...!" - írta költőjük Petőfi, és még sokan mások, de még a múlt században, s nem értem, hogy nem értik: azért mert Brazília tőkés állam, nincs már ott sem rabszolga. És ott sincsenek annyira gazdagok, mint ahogy itt se mindenki Tóbias, Leonció, Commendador vagy Alvaro, esetleg csak adja a bankot. Keresztanyám, hát itt is bemutattak a tv-ben. Engem is, nemcsak a sorozatot. Ha látta volna, milyen szép voltam, amikor tele rőttyögtem a képernyőt, hiszen az a herceg, kis pubi, olyan remekül utánczolt, oh hogy zongorázott és bandzsitott.

Bizony, kedd esténként kiürültek az utcák, és ötven percre megszűntek a családi perpatvarok, a háziasszonyok letették a fakanalat, a férfiak megtértek a kocsmákból, a gyerekek felhagytak a tanulással, s együtt gondjaikat feledve adták át magukat a szirupos mesének.

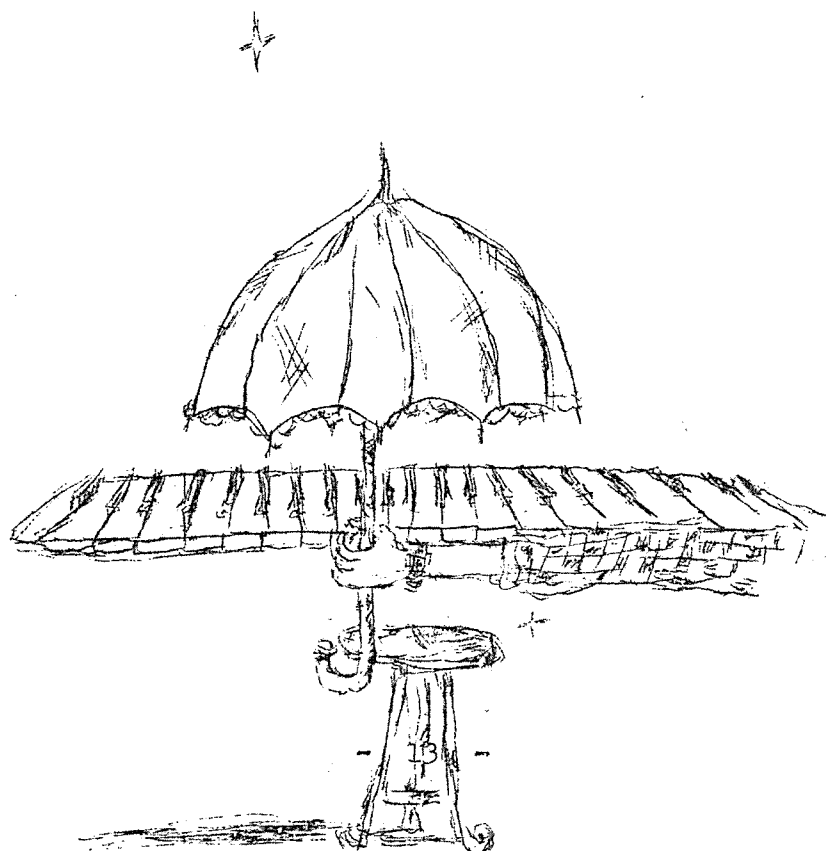
Nem tudom az-e a nagyobb baj, hogy van aki ezeket megnézi vagy az, hogy vannak, akik erre pénzt befektetnek.

De hát sebaj Keresztanyám, úgy is jön az újabb sorozat, s újabb estékre terelik el figyelmüket saját valós gondjaikról, s ringatnak halkan csalfa történetekbe. Talán akad, aki nem dől be a csalárdságnak!

Keresztanyám szabadíts meg az ilyen gonosztól!

AMEN

- r -

A Nekem 8-ban olvastuk:

C E A U C E S C U N A K is 8

1987. ápr. 5-én Nicolae Ceaucescu, a román államfő kisebb baleset áldozata lett. Népünk szeretett vezére a könyvtárban nekidőlt egy polcnak, és egy vaskos kötet a fejére esett. Ceaucescu elvtárs mindannyiunk őszinte örömeire nem szenvedett komolyabb sérüléseket. /Előre/

Talán valóságosabb képet kap a kedves olvasó, ha megtudja, hogy a merényletet nem akármilyen könyv követte el. A szóban forgó mű Karl Marx munkája volt. Bár a kísértetek létezését tagadják a tudósok, megfigyelők mégis úgy vélik, hogy Marx elvtárs bolyongó lelke próbált meg bosszút állni az eszmén elkövetett erőszakért. Az eset nyomán Románia egész területén fellángolt a spiritizmus, különösen az ország keleti részében. Mindenki a nagy forradalmárok szellemét kívánja megidézni. A román rendőrség nem ad hitelt a tudománytalan szóbeszédnek, ők sokkal realisabban gondolkodnak. A rebellis könyvet fegyveres őrizet mellett szállították be az őrszobára, ahol találkozhatott a könyvtárossal, a könyvtáros családjával, szomszédaival és macskájával. Mindannyian zilált lelkiállapotban voltak, és egy emberként állították, hogy elestek a lépcsőn. A macska nem nyilatkozott.

Románia politikai életében nem következett be változás. Nicolae Ceaucescu a számára kiürített kórházban is szokott alaposságával tartja kézben az ország gyeplőjét. Pedantériáját mi sem jellemzi jobban, mint az, hogy kórházi ágya mellé beszereltetett egy kapcsolót, hogy a szokott időben áramtalanítsa Romániát. Az ELŐRE c. közkezdvelt sajtóorgánium riportere megkérdezte az államfőt, mit szól ahhoz az önkéntes felajánláshoz, hogy a román nép aggodalma jeléül óránként sóhajtson egyet? A nagy ember válasza: "Sóhajtoznak azok eleget. Bár nekem 8. Erről jut eszembe, mennyi is az idő? Ahá, nyolc óra!"- És elfordította a kapcsolót.

H. M.

J E L Ö L É S E K

 átlagférfi

 szuperférfi

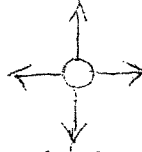

 impotens férfi

 homoszexuális
 férfi

 önimádó

 szégyenlős

 különc

 szélrózsa

 szerelmes

 éretlen

 álmodozó

 Y X Y

 átlagnő

 feminista

 szakállas

 templom

 állapotos

 jenő

 elhalálozott

 abszolút

 utcalány

Kormos Ferenc